Minden halál

minden halálról vélhető vagy nem

valamiféle felemás

folytatás vagy

vagy valamilyen biztató

feltámadás

s arcodból a gyászt néhány nap alatt

kioldja az idő, mint vért a gyors patak

a gyolcsból.

s a van vagy nincs-tovább

így lesz még puhább

így lesz vigasztalóbb

és felemásabb

vagy mondjuk semmilyen

s megtart a szeretet

– valljuk ennyien.

s hol interferál a föld a hússal

tán országodat építjük, Uram.

Hit, remény, szeretet

a lekottázott végtelen

itt metszi az időt

s új dimenziót nyit a nincs felé

romlott ragozású létigék kora ez

hol fényévekre él önmagától

korcs mása annak kit

egykor Isten alkotott

s ki kénytelenségből

őbenne hazudik új erőt önmagának

már nem rettegek a szabadságtól

azt hiszem, hogy unatkozom inkább

és próbálom barátommá tenni az időt

pedig évek óta minden perc

rosszabb egy-egy korbácsütésnél

s bármi, ami mozdul: recseg és nyikorog.

utolsó lázadásom, ha van még ilyen

a hús lázadása a tárgyak ellen

anyag az anyaggal – semmi sem barát

az álmok helyett csak rutin maradt

s mi egykor otthonos volt

ma úgy hívom: helyszín.

Copyright Szabó Béla